

Közösségi alkalmaink a héten

Hétfő	15.00 Szent László fiúkör
Szerda	18.30 Felnőtt katekézis
Péntek	Ifis Karácsony közösségi házban

Hirdetések

1. Adventi időszakban **minden hétköznap** (hétfőtől-péntekig) **reggel fél7-kor lesznek a rorate szentmisék** itt a templomban, utána a közösségi házba szeretettel várunk mindenkit egy kis szeretetvendégségre, agapéra.
2. Karácsony közeledtével különösképpen is nézzünk szét azon **beteg és idős testvéreink között**, akik nem tudnak templomba járni, s szeretnék, ha meglátogatnák őket az ünnepekig egy atya. Jelezzük ezt a sekrestyében vagy az irodában név és telefonszám megadásával.
3. Ne halasszuk az utolsó pillanatra a karácsonyi szentgyónásunkat, mert Karácsony ünnepén már nem lesz gyóntatás. Ezért jövő **vasárnap az esti szentmise előtt 17 órától gyónási lehetőséget** biztosítunk itt a templomban.
4. **December 22-én, szombaton 16 órától a Ceglédi Kossuth Lajos Gimnázium énekkara ad ünnepi hangversenyt** nálunk a templomban.

TANÍTVÁNY

A CEGLÉDI, A CSEMŐI ÉS A NYÁRSAPÁTI KATOLIKUSOK HETI ÉRTESÍTŐJE

2018. december 16. IX. évf. 38. szám

CEGLÉDI RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA

2700 Cegléd, Kossuth L. tér 3. +36-53-311-144

<http://www.cegledplebania.hu>

szecsodi.peter@vaciegyhazmegye.hu

Advent 3. vasárnapja

Ekkor megkérdezte őt a tömeg: „Mit cselekedjünk tehát?” Ő ezt felelte nekik: „Akinek két köntöse van, ossza meg azzal, akinek nincsen; és akinek ennivalója van, hasonlóképpen tegyen.” Odajöttek a vámosok is, hogy megkeresztelkedjenek, és megkérdezték tőle: „Mester! Mit cselekedjünk?” Ő ezt válaszolta nekik: „Semmit ne követeljetek azon felül, ami elő van írva nektek.” Megkérdezték őt a katonák is: „Hát mi mit cselekedjünk?” Azt mondta nekik: „Senkit se bántalmazzatok, ne zsaroljatok, és elégedjetek meg a zsoldotokkal.” A nép pedig várakozott, és mindenki tanakodott szívében János felől, vajon nem ő-e a Krisztus. János így szólt mindnyájukhoz: „Én csak vízzel keresztellek titeket. De jön, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó a saruszíját megoldani. Ő Szentlélekkel és tőzzel fog megkeresztelni titeket. Szórólapátja a kezében van, és megtisztítja szérűjét. A búzát összegyűjti a magtárjába, a pelyvát pedig olthatatlan tőzzel elégeti.” Még sok egyébre is intette, tanította a népet.

Útravaló

A német meseíró, Michael Ende egyik novellájában szerepel egy táncos, akit odaállítanak a színpadra, a leeresztett színpadi függöny mögé, s azt mondják neki, hogy ha az felemelkedik, rögtön kezdjen el táncolni. Vár, de a függöny nem mozdul. Már a kezdő testtartása egyre kényelmetlenebbé válik, s gyorsan pozíciót vált, önmaga tükörképévé alakul. Mivel nem történik semmi, többször kénytelen megtenni ugyanezt. Egyre kezd türelmetlenebb lenni, oda akar menni a színpad széléhez, hogy szóljon a kellékesnek: húzza már fel a függönyt. Mozdulni azonban nem mer, hiszen fél attól, nehogy közben felmenjen a függöny. Vár... Türelmetlensége csalódottsággá, majd reménytelenséggé foszlik, s lassan elfelejtkezik arról, mire is vár...

Múlnak a percek, a napok, az évek, s valahogy mégsem jön el az idő, a döntő alkalom, a változást, az újulást, a kibontakozást hozó pillanat. Lépnem kellene már, de valami állandóan megbénít, nehéz önmagam árnyékán túllépni, hisz más sem tesz semmit. Megszoktuk, hogy napjaink, találkozásaink, televízióink tele vannak szenvedésekkel, rossz hírekkel, ezért napi tapasztalatunk lehet, amikor az ismerőseinkkel összefutunk: „Mi újság veled? Mondj valami jót végre!” Az információs társadalomban sok az újság és újdonság. Advent harmadik vasárnapján a rózsaszín gyertyát gyújtottuk meg, amely a várakozás örömét sugározza felénk. Mit jelent számomra a jézusi örömhír? Hogyan mutatkozik meg a napi rohanásaimban? Vajon a jó hír szól-e akkorát az életemben, mint a rossz? Nekem mi a hírértékű? Mit engedek be? Válogatok-e köztük egyáltalán? Én mit adok tovább? Isten emberei a jó hír követői... Én valóban az vagyok?

Örüljetek az Úrban szüntelenül!”

Hogy mi ennek a titka?

„[...] Egyetlen oka van annak, hogy a nehézségek ellenére szüntelenül az örömben éljünk. A komolyan vett keresztény élet vezet ehhez. Általa Jézus él bennünk teljesen, és vele nem lehet, hogy ne az örömben éljünk. Ő az igazi öröm forrása, mert értelmet ad az életünknek, fényével vezet, megszabadít félelmeinktől a múltat, de a ránk váró jövőt illetően is, erőt ad, hogy legyőzzünk minden nehézséget, kísértést és próbatételt, amellyel találkozhatunk.”

A keresztény ember öröme nem egyszerűen optimizmus vagy az anyagi jólét biztonsága, de nem is a fiatal és egészséges ember könnyedsége, hanem a szívünk mélyén az Istennel való személyes találkozás gyümölcse.

Szíriában a háború okozta veszély és fenyegettség ellenére is összejött a fiataloknak egy szép számú csoportja, hogy megosszák egymással az evangélium megélésével kapcsolatos tapasztalataikat, és megtapasztalják a kölcsönös szeretet örömét. Innen indultak aztán tovább, mert tanúsítani szeretnék, hogy megvalósítható a testvériség.

Így ír az egyik résztvevő:

„Egymást követték a tapasztalatok a mardosó fájdalomról és a reményről, az Isten szeretetébe vetett hősies hitről. Van, aki mindenét elveszítette, látta meghalni a szeretteit. [...] Ezek a fiatalok nagyon határozottan életet akarnak fakasztani maguk körül: jótékonyági akciókat szerveznek, ezeket vonnak be, újraépítik az iskolát és a parkot egy kisváros központjában, amelyet soha nem tudtak befejezni a háború miatt. Több tucat menekült családot segítenek. [...] Szívükben forgatják Chiara Lubich szavait: »A keresztény ember öröme olyan, mint a könnyeseppen felcsillanó napsugár, mint a vércseppből kinyíló rózsa, fájdalomból lepárolt szeretet-esszencia. [...] Apostoli hatalma van: nyílás, amelyen át bepillantunk a Mennyországba.« Szíriai testvéreink olyan erősek, mint az őskeresztények, mivel egy ilyen borzalmas háború közepette is tanúságot tesznek a Szeretet Istenbe vetett hitről és reményről, és át is adják azoknak, akik társaik az élet útján. Köszönjük, Szíria, hogy bemutatod nekünk a megélt kereszténységet!”